

γίγνοιτο βοτάνη, σελίνω περαπλησίαι, ἥ οἱ γένεσάμενοι,
δοκοῦσι μὲν γελῶντες, σπασμῷ δὲ ἀποθνήσκουσιν.
Οὕτω δὲ Σαρδόνιος ἂν λέγοιτο καὶ οὐ Σαρδάνιος.
Μήποτε οὖν τὸ Ὀμηρικόν, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία ἴσως
ἐρρήθη, ἀμείδῃσε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον
τὸν ἀπ' αὐτῶν τῶν χειλέων γέλωτα, καὶ μέχρι τοῦ
σεισπρέναι γιγνόμενον σημαίνει;*

(Μέριμνα.)

Ι. Π. ΠΥΡΡΑΣ.

~~~~~

ΜΟΙΡΑΣΙΣ *).

~~~~~

Β') Μεθερμηνεία τοῦ ἑκατονταετηρικοῦ ἔξαιτος (Carminia Saecularia) τοῦ Οὐατίου εἰς τὴν Ἑλλάδα φωνῇ, κατὰ τὸ μέτρον τοῦ πρωτοτύπου,

τὸ Σαπφικόν.

Φοῖβε Ἀρτεμὶς τε νέμῃ ἐχοῖσα
κόσμος αἰγλάεις πόλου, ὦ λατρευτοί,
οὐδ' ἀλάτρευτοί ποκα, κλύτε εὐχῶν,
τᾷ δ' ἐν ἑορτᾷ,
ὄκα πατραι ταὶ Σιβυλᾶν λέγοντι
παρθένως κριτὰς τε ἀγνῶς τε κώρως,
ἐπτάδωνος τοῖσι θεῶν ἀρέσκει,
μέλψαι αἰοιδᾶν.

Σεπτὲ Ἀλὶ ἀγλαῷ θε τεθρίππῳ
ἄμαρ ἐγκρύπτων προφέρων τε ἄλλος
χωδτός ἀντέλλεις, ἐπιδούς τι μέζον
μή ποκα Ρώμας
ὠρίμως οἰγνῦσα γόνω; ἐρηγῇ
σῶζε, Εἰλείθνια, λεχῶς γυναικας,
εἴτε Φωσφόρος τὸ κλύοια χεῖρεις,
εἴτε Λοχεῖα,
ἐγκόνως, θεᾶ, προάγαις, τὸ δόξαν
Πατράσιν κυροῖσα ὑπὲρ γυναικῶν
ζεύξιός, τεθμὸν τε γονᾶς κράτυνον
εἴρεκα καινᾶς.

Ὅφρ' ἐτῶν δέχ' ἐνδεκάκις τέλειος
κύκλος ἄσμι' ἀγῶνα τε αὐ κομισθῇ,
τρεῖς ρα γαιδράς τὸν τελέοντι νύκτας
ἅματα τ' ἴσα

Ὑμνεις ἀψευδεῖς ἐν ἑπεσσι Μοῖραι,
πάντ' ἐπειδὴ ὑμὰ βέβαια δεῖξε
θέσφατα χρόνος, νῆα τοῖς πρὶν ἐσλὰ
πρόσθετε μέζω.

Θρεμμάτων χθὼν δ' εὐφορος ἡδὲ καρπῶν
στέμμα Δάματρι σταχύων ἐνέγκοι,
γῆς τόκως φέρβοι θ' ὕγριον ὕδωρ
καὶ Διδὸς αὔραι.

Τόξ' ἀποκρύψαις φίλος Ἰλαός τε
κλύθι κώρων εὐχομένων, Ἀπολλόν,
κλύθι παρθένων, δίκτερος Σελάνα,
πρώτα ἐν ἄστροις.

Εἴ γε Ρώμα ἐπλετο θυὸν ἔργον
Τρώς λόχος τ' ἐσχ' αἰγιαλὸς Ἐτρούσκων,
ὥς ἐφροστίως τε πόλιν τ' ἀμειψάι
σὼς ἐπιταχθεῖς,

Τῷ ρα πάτρας παρθομένης κατ' ἄκρας
ἀγρός Αἰνείας περιῶν ἁσπιδὸς,
ἀσφαλὴ ὁδὸν τάμεν, ὧρ ἔχεν πρὶν
μέζονα δώσων,

ὦ θεοὶ πόροισ' ἀγρότατα ἦθα
εὐμαθεῖ, γῆρα δὲ φίλων γαλάραν,
Ρωμύλῳ φύτλῃ δ' ἄφατος γόνως τε
καὶ κλέος εὐρύ.

Ὅς τε λεύκαις θυμὸς τίει βόεσσιν,
αἶμα Ἀγχίλῳ τε καὶ Ἀφροδίτας
αἰδ' ἀνάσσοι μαρτυμένῳ ἀρείῳ,
χειμένῳ ἀδύς.

Καρτερὰν χεῖρ' εἰν ἀλλ' ἤ γὰρ τε Ρώμας
Μᾶδος Ἀλβανός τε δίδοικε ράβδῳ
Καὶ Σχύθαι τ' ἀγάνορες εἴξαν ἦδη
ἄρτι τε Ἴνδοι.

Πλοῖσι, Εἰράνα Πολιά τε Αἰδῶς
ἡδὲ Τιμᾷ, αὐτ' Ἀρετᾷ τε νοστεῖ
σὺν κέρει τε Ἀφθορία μάκαιρα
ἔρχεται αὖθις.

Τόξον ἀγλαὸν γορέων Ἀπόλλων
Μάρτις, ἀδύς τ' ἐννεία πάγχυ Μούσαις,
θε καμύρτ' ἀκιστορίῃ λαίρει

σώματος ἄρθρα,
εἰ Παλατῖνας ἐπ' ἄκρας δέδορκεν
Ἰλαος, Ρώμας Λατῖω τε ὄλβον
εἰς κύκλῳ χρόνῳ ἀμέτρῳ καὶ σῶζοι
αἰὲν ἀμείνως.

Ἀ τ' Ἀβερτίνῳ κρατεῖ Ἀλγιδῷ τε
πέντε καὶ δέκ' Ἀρτεμὶς εὐγματ' ἀνδρῶν
δέξεται, κώρων τε φίλ' ὅτα εὐφρων
ἀρμόσσει εὐχαῖς.

Ζᾶνα νεύειν τοῖς δε Θεῶς τε ἄλλως
ἐλπίδ' εἰς οἶκον φέρομαι βεβαίῳ
Φοῖβον Ἀρτεμίν τε χορὸς διδασχθεῖς
μελπέμεν ὕμνοις.

*) Σ. Π. Ἐποιήθη ὑπὸ Παρικλ. Γρηγοριάδου, περὶ τοῦ ἴδου φυλ.
Πανδ. 520, σελ. 383.